

Arrest

nr. 163 711 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ibrahim X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Arabier te zijn, geboren op 1 januari 1993 en afkomstig uit de wijk X gelegen in het noorden van Bagdad, Centraal-Irak. U rondde het middelbaar onderwijs af waarna u ging werken in de winkel van uw vader die bouwmaterialen verkocht. U reed in Bagdad rond met een betonmolen op een aanhangwagen waarmee u naar verschillende werven reed om er beton te maken. U werd tijdens deze werkzaamheden regelmatig aangesproken op uw soennitische achtergrond. Mensen zouden op uw neerkijken en u niet hebben gerespecteerd omdat u een soenniet uit al Slaykh bent.

Omstreeks 15 april 2015, u zat buiten bij de winkel van uw vader, toen er twee pick-ups kwamen aanrijden. Er stapten 4 à 5 mensen uit beide auto's, ze kwamen naar u toe en gooiden u achter in de laadbak van de pick-up. U werd naar een u voor onbekende plek gebracht en in een lokaal vastgehouden. Uw telefoon werd in beslag genomen en uw vader werd gecontacteerd. Drie dagen later werd het losgeld door uw vader betaald en werd u vrijgelaten. U keerde niet terug naar uw ouderlijke woonst in Slaykh. U verbleef nog enkele dagen bij een vriend in Adhamiya in afwachting van uw visum voor Turkije. Samen met uw oudste broer Ali verliet u omstreeks 20 april 2015 Irak. Via de Internationale luchthaven van Bagdad reisde u door naar Turkije. Via Griekenland en andere voor u onbekende landen reisde u verder naar België, alwaar u omstreeks 24 mei 2015 aankwam. U wendde zich op 27 mei 2015 tot de Belgische autoriteiten en liet hen verstaan dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs, kieskaart, woonkaart van uw vader, voedselrantsoenkaart van uw vader, een kopie van attest van de stammenraad en tenslotte een kopie van het huurcontract van de winkel van uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u het vluchtelingenstatuut dor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet kan worden toegekend.

U legde in de loop van uw asielprocedure incoherente verklaringen af met betrekking tot uw voorgehouden problemen. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen eenduidige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom u werd ontvoerd. In de vragenlijst van het CGVS die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat u werd ontvoerd door leden van 'Asaeb Ahl al Haqq', omwille van uw soennitische achtergrond. Tegenover het CGVS geeft u echter aan helemaal niet te weten door wie u werd ontvoerd (CGVS, p. 16) en spreekt u slechts een vermoeden uit dat leden van Asaib Ahl al Haqq er achter zouden zitten. U baseert dit vermoeden op het feit dat de chauffeur, die niet gemaskerd was, zijn baard op een bepaalde manier geschoren had (CGVS, p. 16). Dit is echter een behoorlijk vage aanwijzing, te meer er meer dan 50 sjiiitische milities in Irak actief zijn. Dat u tegenover DVZ nadrukkelijk verklaart te zijn ontvoerd door Asaib Ahl al Haqq, terwijl u tegenover het CGVS louter een vermoeden uitspreekt, wekt toch de nodige verbazing.

Verder verklaart u in de vragenlijst van DVZ die werd opgesteld door het CGVS, dat u werd ontvoerd omwille van het feit dat u als arbeider bij de politie van Bagdad zou zijn tewerkgesteld. U vernoemt dit motief niet tegenover het CGVS als mogelijke reden voor uw ontvoering. Ook deze omissie werpt twijfels op over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. In verband met uw tewerkstelling als arbeider bij de politie, zoals aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient bovendien te worden aangestipt dat toen u werd gevraagd voor welke taken u precies in stond in het bedrijf van uw vader, u verklaarde bestellingen te verzorgen, waren in de rekken uit te stallen en zaken op te ruimen in de winkel (CGVS, p. 7). U ter bevestiging nogmaals de vraag gesteld of u altijd in de winkel te werk was gesteld, antwoordt u affirmatief (CGVS, p. 7). Het wekt dan ook verbazing dat u verderop in het gehoor verklaart dat u tweemaal in de week met een betonmixer door Bagdad rondreed onderweg naar bouwwerven die door de Irakese autoriteiten werden geleid en dit sedert 2010 (CGVS, p. 13). U werd dan ook gevraagd waarom u niet eerder, toen u hier expliciet over werd bevraagd, deze taak vernoemde. U beantwoordt de vraag niet en stelt louter dat u naar buiten ging en iets deed. Deze uitleg heft op geen enkele wijze uw inconsistente verklaringen met betrekking tot uw job inhoud op (CGVS, p. 13-14). Daarenboven mag het frappant worden genoemd dat uw vader u als jongeman in de stad liet rondrijden, gezien het sektarisch geweld waarmee Bagdad al geruime tijd kampte. Hoe het ook zij, dat u aangaande de redenen waarom u werd ontvoerd dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden aangestipt dat u in de vragenlijst van DVZ verklaarde dat u twee dagen zou zijn vastgehouden door uw ontvoerders. Tegenover het CGVS verklaarde u evenwel dat de ontvoering drie dagen duurde. U geconfronteerd met voorliggende tegenstrijdigheid herhaalt u dat u slechts twee dagen zou zijn ontvoerd, doch laat u na een verklaring voor deze uiteenlopende versies te geven. Nochtans zijn uw verklaringen voor de DVZ klaar en duidelijk en aldus niet vatbaar voor interpretatie. Nergens blijkt overigens dat u communicatieproblemen had met de daar aanwezige tolk. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande essentiële elementen van uw asielaanvraag, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat evenmin kan overtuigen is het feit dat uw vader de ontvoerders zou hebben betaald zonder zich te verzekeren dat u nog in leven was, dit klemt eens te meer gezien er een vermoeden was dat de ontvoerders leden van Asaib Ahl al Haqq zouden zijn die bekend staan om hun gewelddadig optreden.

U met deze bedenking geconfronteerd stelt u dat u niet weet waarom uw vader zo heeft gehandeld doch u vermoed dat hij u gewoon wilde zien (CGVS, p. 17). Deze gang van zaken is weinig overtuigend te noemen. Opmerkelijk zijn eveneens uw verklaringen in verband met het losgeld dat uw vader moest betalen. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader een deel van zijn huis moest verkopen om aan losgeld te geraken. U bij het CGVS gevraagd nader te verklaren hoe uw vader een deel van het huis kon verkopen gezien de familie er nog in woonde, past u uw verklaringen aan en stelt u dat een deel van de grond die aan het huis zou grenzen werd verkocht (CGVS, p. 17). Het moge duidelijk zijn dat een woonst niet hetzelfde is als een stuk grond. U verder gevraagd hoe uw vader op een dergelijke korte termijn deze verkoop heeft kunnen verwezenlijken, beweert u dat de grond zou zijn verkocht aan een immobiliënkantoor aan een mindere, niet marktconforme prijs. U kan echter niet aangeven met welk immobiliënkantoor uw vader in zee ging (CGVS, p.17). Er mag evenwel van u worden verwacht dat u van deze aspecten van uw relaas op de hoogte bent.

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw ontvoering vaag zijn en alles behalve doorleefd overkomen. Ze missen vooreerst de nodige precisie. Zo weet u niet meer op welke dag van de week u werd ontvoerd. Gezien de impact van een dergelijke gebeurtenis, mag toch op zijn minst van u worden verwacht dat u kan aangegeven op welke dag dit incident plaats vond (CGVS, p. 14). U gevraagd wat uw ontvoerders tegen u hadden gezegd gedurende uw gevangenschap, herhaalt u enkel dat ze zouden hebben gezegd dat u een soenniet uit Al Slaykh was en "die dingen" (CGVS, p. 16). Ook uw verklaringen over wat er door u heen ging op het moment dat u werd vastgehouden zijn uiterst summier. U dacht na over hoe te ontsnappen en aan de dood, niets meer niets minder (CGVS, p. 19). Het moge duidelijk zijn dat uw beknopte verklaringen ter zake allesbehalve overtuigend overkomen en niet getuigen van een doorleefd verhaal.

Mocht er al geloof kunnen worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw ontvoering, quod non, dient te worden opgemerkt dat er geen indicaties voorhanden zijn dat u thans nog in de negatieve belangstelling zou staan van de groepering die achter uw ontvoering zou zitten (CGVS, p. 19). Bovendien wonen uw ouders samen met uw broers Yassin en Nour die respectievelijk 14 en 17 jaar oud zijn nog steeds in Al Slaykh zonder dat er zich verder andere incidenten hebben voorgedaan (CGVS, p. 19). Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat jullie gezin, omwille van hun soenitische geloofsovertuiging, wordt geïsoleerd.

Op basis van voorafgaande vaststellingen kan dan ook worden besloten dat u niet aantoont dat er in uw hoofde sprake is zou zijn van een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat deze een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Voorliggende documenten bevestigen uw identiteit, nationaliteit en herkomst, elementen uit uw asielaanvraag die momenteel niet worden betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële

risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) hun repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van dien aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij citeert de vluchtelingdefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie.

Omtrent de groepering die hem ontvoerde, stelt verzoeker dat zijn verklaringen duidelijk in dezelfde lijn liggen en citeert hij enkele van zijn gezegden bij het CGVS.

Verzoeker heeft bij het CGVS duidelijk aangehaald dat de reden van zijn ontvoering zijn werk en zijn soennitische origine zijn. Hij kan niet verklaren waarom dit niet werd vermeld in het gehoorverslag. *“Waarschijnlijk heeft dit te maken met de vertalingen van de tolk”*. Over de redenen van zijn ontvoering en zijn tewerkstelling, heeft verzoeker verklaringen afgelegd die in dezelfde lijn liggen. De vragen over zijn tewerkstelling waren voor interpretatie vatbaar.

Ook het argument dat het frappant is dat zijn vader hem liet rondrijden in Bagdad mag niet gelden. Dat de situatie in Bagdad slecht was, belet niet dat er geld moest zijn om rond te komen.

Verzoeker benadrukt dat zijn *“arrestatie”* drie dagen heeft geduurd. Hoe het komt dat er in de vragenlijst twee dagen werden genoteerd, is voor verzoeker een raadsel en kan dan ook toegewezen worden aan een miscommunicatie met de tolk.

Verzoeker stelt dat het logisch is dat zijn vader het losgeld betaalde zonder na te gaan of verzoeker nog leefde. Hij wou zijn zoon kost wat kost terugzien en betaalde daarom onmiddellijk.

Ook over de wijze waarop het losgeld werd vergaard, verklaarde verzoeker hetzelfde. Het ging uiteraard om de eigendom van zijn familie. Verweerder gaat verder kort door de bocht. Asielzoekers krijgen bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ slechts een beperkte tijd en kunnen er maar kort hun relaas samenvatten. Zij mogen niet uitweiden naar details. *“Indien ze dat wel doen worden ze de mond gesnoerd en krijgen ze de mededeling alles maar bij verweester te vertellen”*.

Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen bij het CGVS en stelt dat het niet in overeenstemming is met de werkelijkheid om zijn verklaringen over zijn ontvoering als niet doorleefd te omschrijven.

Verzoeker gaf duidelijk aan dat hij werd ontvoerd op 15 april 2015. Dat hij niet meer weet welke dag van de week dit was, is niet doorslaggevend. Verder wordt geen rekening gehouden met de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld. *“Asielzoekers die na verschillende maanden eindelijk de veiligheid bereiken hebben veel meegemaakt waardoor het geen uitzondering is dat men niet alles meer weet, zelfs als dit een element zou zijn die raakt aan de kern van het asielrelaas”*.

Dat verzoekers ouders en broers in dezelfde wijk bleven, betekent niet dat er geen problemen zijn. Verzoeker gaf duidelijk aan dat hij zij al jaar en dag problemen kenden met hun geloofsovertuiging. Bovendien kon zijn vader onmogelijk zijn winkel en al zijn bezittingen verkopen en ergens vanaf nul en zonder inkomsten herbeginnen.

Het sektarisch geweld maakt het voor verzoeker onmogelijk om in Irak een leven op te bouwen.

Verzoeker heeft recent nieuwe feiten vernomen. Zijn broer is gestorven. Ter staving legt verzoeker een overlijdensakte neer.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 3 EVRM, artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en afkomst van Bagdad niet worden betwijfeld.

Verweerder erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld er maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie. Verzoeker citeert uit deze informatie.

Verzoeker stelt dat verweerder er niet in is geslaagd om te argumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014. De beleidswijziging van verweerder is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in Irak maar wel van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse asielzoekers in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk vindt geen grond in de Belgische wet of in internationale rechtsnormen.

Volgens verzoeker is de situatie in Bagdad nog steeds uiterst onveilig en precair en schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel door onder maatschappelijke druk het beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad niet zijn gewijzigd. Een terugkeer naar Bagdad houdt dan ook een schending van artikel 3 EVRM in.

Verzoeker citeert uit de informatie die in het administratief dossier is opgenomen. Het aantal aanslagen en het algemene geweld is niet gedaald. Het aantal slachtoffers in Bagdad blijft constant. Verweerder erkent ook dat er gevaar bestaat voor onderrapportage. Cedoca komt niet tot de conclusie dat er een uitgesproken daling zou zijn van het geweld. Dit blijkt ook uit het in het administratief dossier opgenomen overzicht van aanslagen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt geen recente wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak. Verzoeker verwijst voorts naar het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van 13 oktober 2015 en naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre. Het aantal slachtoffers per maand is *quasi* identiek in 2014 en 2015. Recente persberichten maken melding van de nog steeds extreem ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van burgers.

Verzoeker stelt dat het niet klopt dat de Iraakse autoriteiten Bagdad politiek en administratief onder controle hebben. Hij wijst op de macht van de sjiiitische milities in de stad, op de misbruiken die deze milities plegen en op het gegeven dat de Iraakse overheid niet de slagkracht heeft om tegen de milities in te gaan. Bagdad wordt volgens verzoeker niet langer gecontroleerd door haar overheid. De feitelijke macht is in handen van de sjiiitische milities. Daardoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel.

Ook bij de gezondheidszorg in Bagdad plaatst verzoeker kanttekens. Hij wijst op informatie over een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km ten westen van de hoofdstad.

Verzoeker verwijst naar onderzoek waaruit blijkt dat Irak en Bagdad respectievelijk als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld worden beschouwd. Hij stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld moeten vallen om te spreken van een verhoogd risico voor de burgers. Verzoeker vervolgt:

“De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen.

Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.

Verzoeker, in deze uiterst penibele omstandigheden, terugsturen naar Bagdad, zou hem zonder enige twijfel blootstellen aan een schending van artikel 3 EVRM.”

Verzoeker voert de schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Hij herhaalt dat Bagdad nog even gevaarlijk is als de afgelopen twee jaar. Tevens stelt hij:

“Verweester is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.

Dat verweerster haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoeker.

De huidige beleidswijziging van verweerster is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Iraakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

(...)

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: "Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website".

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

(...)

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verweerster verhoogd, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek.

Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

(...)

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Iraakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig.

Maar dat verweerster, die vanuit die optiek, als politiek onafhankelijk instituut werd gecreëerd toegeeft aan externe druk en toestaat dat verzoeker hier slachtoffer van wordt vormt een overduidelijke **schendig artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet**.

Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeker, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekeer van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Verzoeker is één van deze pechvogels.

Er is geen enkele objectieve reden die aantoonbaar waarom de ene persoon een langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoeker wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen.

Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen."

Verzoeker stelt dat het beleid van andere Europese landen niet aan de orde is. Verweerder moet de Belgische wetgeving respecteren en deze verschilt van de andere landen. Verzoeker verwijst naar de inhoud van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en naar hetgeen hieromtrent gesteld wordt in de memorie van toelichting. De Belgische wetgeving biedt bredere bescherming nu afstand werd gedaan van de vereiste van individualisering. Een vergelijking met het beleid in andere landen is irrelevant. Verweerder toont niet aan dat de Europese normen aldaar hetzelfde werden omgezet als in België.

Dat een relatief hoger aantal asielzoekers vrijwillig is teruggekeerd naar Bagdad, kan evenmin in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar. Verzoeker stelt dat dit het gevolg is van de beslissingsstop van verweerder en van de ontradingsspolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd. *“Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument maar een cirkelredenering.”*

Verzoeker stelt als besluit:

“Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier in alle rust bescherming te vinden?”

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het verzoekschrift: een bericht op de website van het CGVS (bijlage 3), een artikel uit *Knack* (bijlage 4), algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (bijlagen 5-14, 20-21), enkele persartikels uit *Het Nieuwsblad* (bijlagen 15-16), een bericht van Staatssecretaris Theo Francken (bijlage 17), de Memorie van toelichting inzake de inhoud van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (bijlage 18), een artikel uit *De Standaard* omtrent vrijwillige terugkeer naar Irak (bijlage 19) en een kopie van een overlijdensakte (bijlage 22).

2.1.4. Verzoeker legt op 3 februari 2016 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7): het origineel van de reeds bij het verzoekschrift gevoegde overlijdensakte, vergezeld van een beëdigde vertaling (bijlage 23 en 31), de briefomslag waarin deze overlijdensakte werd verzonden (bijlage 32) en algemene informatie betreffende de situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 24-30).

Uit de overlijdensakte blijkt volgens verzoeker dat zijn broer werd neergeschoten en dat het sektarisch geweld zijn familie heeft bereikt. Een terugkeer naar zijn land zou niet alleen zijn leven bedreigen doch zou hem tevens *“dermate blootstellen aan trauma's dat dit uit zichzelf een onmenselijke behandeling zou uitmaken”*.

Uit de algemene informatie blijkt volgens verzoeker dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken.

De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.7. Verzoeker tracht in het onderhavige verzoekschrift een aantal van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen toe te schrijven aan vertaalproblemen bij de DVZ en bij het CGVS. Hij kan in dit betoog echter niet worden gevolgd.

Verzoeker verklaarde de tolk die hem bij de DVZ bijstond tijdens het afleggen van zijn verklaringen en het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Verder gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich bij de DVZ problemen voordeden met de verstaanbaarheid van de tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Verzoeker maakte van zulke problemen nergens enige melding bij de DVZ. Bovendien ondertekende hij de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Arabisch. Hij bevestigde hiermee dat de in de vragenlijst opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, vragenlijst). Ook de verklaring van de DVZ aanvaardde verzoeker en ondertekende hij uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Arabisch. Hij verklaarde hiermee dat de hierin vermelde inlichtingen oprecht zijn (administratief dossier, verklaring DVZ). Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker bovendien eenduidig dat het gehoor bij de DVZ goed is verlopen. Verder werd hem gevraagd of hij, waar hij een kopie opvroeg van de vragenlijst, over deze vragenlijst opmerkingen had, waarop hij antwoordde: "Nee". Tevens gaf verzoeker aan dat hij bij de DVZ alle redenen had verteld die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Irak (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2).

Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en werd er verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden. Verzoeker gaf aan de tolk goed te begrijpen en maakte nergens melding van problemen inzake de vertaling of communicatie.

Integendeel verklaarde hij aan het einde van het gehoor bij het CGVS dat hij alle vragen had begrepen. Tevens verklaarde hij, gevraagd of hij de tolk goed had begrepen: *“Ja, heel duidelijk”*. Ook de advocaat die hem tijdens het gehoor bijstond maakte nergens enige melding van problemen inzake de vertaling of communicatie (*ibid.*, p.1-2, 20).

Bovendien blijkt uit de voormelde stukken dat zowel verzoekers gehoor bij de DVZ als zijn gehoor bij het CGVS goed zijn verlopen en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid.

Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging naar aanleiding van zijn ontvoering.

Verzoeker legde echter incoherente verklaringen af over de groepering die hem ontvoerde. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“In de vragenlijst van het CGVS die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat u werd ontvoerd door leden van ‘Asaeb Ahl al Haqq’, omwille van uw soennitische achtergrond. Tegenover het CGVS geeft u echter aan helemaal niet te weten door wie u werd ontvoerd (CGVS, p. 16) en spreekt u slechts een vermoeden uit dat leden van Asaib Ahl al Haqq er achter zouden zitten. U baseert dit vermoeden op het feit dat de chauffeur, die niet gemaskerd was, zijn baard op een bepaalde manier geschoren had (CGVS, p. 16). Dit is echter een behoorlijk vage aanwijzing, te meer er meer dan 50 sjitische milities in Irak actief zijn. Dat u tegenover DVZ nadrukkelijk verklaart te zijn ontvoerd door Asaib Ahl al Haqq, terwijl u tegenover het CGVS louter een vermoeden uitspreekt, wekt toch de nodige verbazing.”

Dat verzoekers verklaringen in dezelfde lijn zouden liggen, vormt een miskennis van voormelde verklaringen en kan niet worden aangenomen. Dat hij in de vragenlijst uitdrukkelijk verklaarde te zijn ontvoerd door AAH terwijl hij bij het CGVS slechts het vermoeden uitte dat AAH achter zijn ontvoering zat en dit vermoeden baseerde op een vage aanwijzing, is niet coherent en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker legde blijkens de stukken van het dossier eveneens inconsistente verklaringen af aangaande zijn tewerkstelling. Nochtans haalde hij deze aan als één van de redenen achter zijn ontvoering. Bij de DVZ verklaarde verzoeker, ondervraagd over zijn persoonsgegevens, dat zijn vader een kleinhandel in bouwmaterialen had en dat hij zijn vader hielp in diens winkel (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.12). In de vragenlijst verklaarde hij in het kader van zijn asielrelaas dat hij door zijn vader *“als arbeider, bouwvakker werd tewerkgesteld (...) bij de politie van Bagdad in verschillende wijken”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5). Bij het CGVS verklaarde verzoeker, gevraagd wat hij in het bedrijf van zijn vader deed, aanvankelijk: *“Bestellingen halen. De rekken en waren uitstallen. Dingen opruimen”*. Gevraagd: *“Heeft u behalve in de winkel van uw vader nog elders gewerkt?”*, antwoordde verzoeker: *“Nee, nooit”*. Vervolgens gaf hij nogmaals aan dat hij altijd in de winkel is blijven werken en dat hij daar de voormelde, door hem omschreven zaken deed (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7). Later tijdens het gehoor en in het kader van zijn asielrelaas beweerde verzoeker echter: *“Wij hadden een kleine cementmixer wagen. Ik moest mijn wijk verlaten en naar andere plaatsen gaan, ook soms bij de overheid op werven, ook soms bij de politie, op die werkplaatsen werd ik bedreigd”*. Geconfronteerd met zijn eerdere gezegden, kwam verzoeker niet verder dan te stellen: *“Ik ging wel naar buiten. Iets doen”* (*ibid.*, p.13-14). Indien verzoeker werkelijk deze laatste taken uitvoerde en daardoor problemen kende, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze ook aanvankelijk zou hebben weergegeven aangezien hem eerder tijdens het gehoor – in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen – duidelijk naar zijn job-invulling en naar zijn plaats van tewerkstelling werd gevraagd; het rondrijden met een cementmixer behelst immers ook andere veiligheidsrisico's dan enkel aanwezig zijn in een winkel.

Daarenboven bleek verzoeker, zoals blijkt uit de verklaringen die in deze met reden worden aangehaald in de bestreden beslissing, niet te kunnen aangeven op welke dag van de week hij zou zijn ontvoerd. In tegenstelling met wat hij voorhoudt, mocht dit van hem nochtans weldegelijk worden verwacht. Zijn ontvoering betreft immers het cruciale element in zijn asielrelaas en van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land.

Daar de aangehaalde ontvoering een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed was op zijn verdere leven, kan zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze te plaatsen.

Verder blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal dagen dat hij door zijn ontvoerders zou zijn vastgehouden. In de vragenlijst verklaarde hij dat hij slechts twee dagen werd vastgehouden, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij drie dagen werd vastgehouden. Wanneer hij hiermee werd geconfronteerd, kwam hij niet verder dan een loutere ontkenning van zijn gezegden in de vragenlijst (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.18). Dat deze gezegden foutief zouden zijn neergeschreven in de vragenlijst, kan niet worden gevolgd. De beweerde miscommunicatie met de tolk aldaar, kan omwille van de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande niet worden aangenomen. Bovendien bleek reeds hoger dat verzoeker een kopie aanvraag van de vragenlijst en dat hij bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS aangaf geen opmerkingen te hebben over deze vragenlijst. Dat hij deze fout niet zou hebben opgemerkt, is niet aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de door verzoeker geschetste gang van zaken bovendien terecht vastgesteld:

“Wat evenmin kan overtuigen is het feit dat uw vader de ontvoerders zou hebben betaald zonder zich te verzekeren dat u nog in leven was, dit klemt eens te meer gezien er een vermoeden was dat de ontvoerders leden van Asaib Ahl al Haqq zouden zijn die bekend staan om hun gewelddadig optreden. U met deze bedenking geconfronteerd stelt u dat u niet weet waarom uw vader zo heeft gehandeld doch u vermoed dat hij u gewoon wilde zien (CGVS, p. 17). Deze gang van zaken is weinig overtuigend te noemen.”

Verzoeker komt niet verder dan een loutere herhaling van zijn eerdere gezegden. Hiermee vermag hij geenszins afbreuk doen aan de voormelde, terecht vaststellingen dienaangaande.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Opmerkelijk zijn eveneens uw verklaringen in verband met het losgeld dat uw vader moest betalen. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader een deel van zijn huis moest verkopen om aan losgeld te geraken. U bij het CGVS gevraagd nader te verklaren hoe uw vader een deel van het huis kon verkopen gezien de familie er nog in woonde, past u uw verklaringen aan en stelt u dat een deel van de grond die aan het huis zou grenzen werd verkocht (CGVS, p. 17). Het moge duidelijk zijn dat een woonst niet hetzelfde is als een stuk grond. U verder gevraagd hoe uw vader op een dergelijke korte termijn deze verkoop heeft kunnen verwezenlijken, beweert u dat de grond zou zijn verkocht aan een immobiliënkantoor aan een mindere, niet marktconforme prijs. U kan echter niet aangeven met welk immobiliënkantoor uw vader in zee ging (CGVS, p.17). Er mag evenwel van u worden verwacht dat u van deze aspecten van uw relaas op de hoogte bent.”

Dat zijn verklaringen hetzelfde zouden zijn, vormt een kennelijke miskennis van verzoekers voormelde gezegden. De korte duur van het gehoor bij de DVZ en het gebrek aan mogelijkheden om details te vertellen kan aan het voormelde evenmin afbreuk doen. Verzoeker gaf bij de DVZ immers duidelijk aan dat zijn vader een deel van hun huis verkocht. Bij het CGVS ontkende hij dit en stelde hij dat slechts een deel van de grond werd verkocht. Verzoeker laat hoe dan ook de vaststelling ongemoeid dat hij, hoewel dit van hem mocht worden verwacht, niet kon aangeven aan welk immobiliënkantoor zijn vader hun eigendom dan wel verkocht.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de weigering van de vluchtelingenstatus, kan derhalve op zich de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas niet herstellen.

De documenten in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De omslag van DHL bevat evenmin informatie die aan het voorgaande afbreuk zou kunnen doen (rechtsplegingsdossier, stuk 7, bijlage 32).

De overlijdensakte van verzoekers broer kan aan het voormelde evenmin afbreuk doen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 22; stuk 7, bijlagen 23 en 31).

Aan dit stuk kan immers geen authenticiteitswaarde worden gehecht. Zo zijn hierop tal van belangrijke vermeldingen niet ingevuld (de achternaam van de overledene, diens huisnummer, straat en wijk, de overlijdensplaats, de dokter die in het Alkindy Ziekenhuis vaststellingen deed, de ondertekenende dokter van het mortuarium, diens dienst, het formuliernummer en het uur op het overdrachtsformulier waarmee het lijk door de politie aan het mortuarium werd overgemaakt,...). Tevens is het bevreemdend dat bij de aangever van het overlijden geen naam wordt vermeld doch slechts aangegeven wordt: "Politiepatrouille". Verder vertoont het document een interne incoherentie. Hoewel verzoekers broer slechts zou zijn overleden op 15 oktober 2015, zou het overdrachtsdocument waarmee de politie het lijk van deze broer overmaakte aan het mortuarium immers reeds dateren van 12 juni 2015. Dat verzoeker zich ter staving van het overlijden van zijn broer bedient van een dermate dubieus document, maakt dat aan dit beweerde overlijden geen geloof kan worden gehecht. Hoe dan ook blijkt uit de overlijdensakte niet in welke omstandigheden verzoekers broer werd neergeschoten en kan hieruit hoegenaamd niet worden afgeleid dat dit overlijden enig verband zou houden met verzoekers hoger ongeloofwaardig bevonden ontvoering.

Verzoeker verwijst nog naar het sektarisch geweld. Waar op basis van zowel de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie'), de *sub* 2.1.3. vermelde, bij het verzoekschrift gevoegde informatie als de *sub* 2.1.4. vermelde, door middel van een aanvullende nota neergelegde informatie kan worden aangenomen dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de neergelegde overlijdensakte en verzoekers verklaringen dienaangaande. Vooreerst kan worden herhaald dat aan deze overlijdensakte geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht en dat aan het beweerde overlijden van verzoekers broer geen geloof kan worden gehecht. Tevens kan worden herhaald dat uit de overlijdensakte hoe dan ook niet blijkt in welke omstandigheden verzoekers broer werd neergeschoten zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat dit te wijten zou zijn aan sektarisch geweld. Verder verblijven nog verscheidene andere naaste familieleden in Bagdad en haalde en haalt verzoeker in hun hoofde geen ernstige en concrete, aan de veiligheidssituatie gelinkte problemen aan (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.5). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoeker toont *in casu* geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Hoe dan ook dient inzake de tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangevoerde schending van enkele artikelen van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel, en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die

bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit zowel de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie'), de *sub* 2.1.3. vermelde, bij het verzoekschrift gevoegde informatie als de *sub* 2.1.4. vermelde, door middel van een aanvullende nota neergelegde informatie, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen of weinig gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Verzoekers verwijzing naar een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km buiten de hoofdstad Bagdad, kan aan deze laatste vaststelling geen afbreuk doen. Hij toont hiermee en met de in dit kader aangehaalde informatie (administratief dossier, stuk 12) niet aan dat er in Bagdad geen gezondheidszorg voorhanden zou zijn. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat de sjiitische milities de Iraakse autoriteiten daarbij bijstaan, veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Indien zij van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch een beslissingsstop, noch de door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gevoerde ontradingspolitiek ertoe zou leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er, gelet op eventuele verschillen in nationale wetgeving, met het voorgaande geen rekening mag worden gehouden. Nog daargelaten dat hij deze verschillen in wetgeving niet aantoot, vormt de wijze waarop andere landen de situatie in Bagdad inschatten immers weldegelijk een relevante en nuttige overweging teneinde deze situatie te beoordelen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoeker verwijt het CGVS verder dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven.

Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker tracht tot slot te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk en de publieke opinie vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS